

[Alfred Jensen.]

ikke, det er nødvendigt her at fremdrage eksempler, der viser, hvorledes den virker ikke alene i handelen, men også i produktionen. Det ændringsforslag, der kommer fra udvalget, angående forbrugsafgifterne under et senere punkt på dagsordenen i dag, viser jo, at man også i andre partier end vort erkender, at afgifterne er ved at gå over gevind, og at de indvirker på omsætning og beskæftigelse på en uheldig måde. Det virker jo også på anden vis i samfundet.

Jeg minder om, at da vi engang i vinter modtog en deputation af bygningsnedkere, var der en gammel socialdemokrat, der følte trang til at lette sit hjerte. Han sagde: jeg er ikke kværlant, jeg er ikke kommunist, men det forekommer mig, at nu går man for vidt med skatter. Jeg har arbejdet i mit fag siden umiddelbart efter århundredskiftet. Jeg har altid været glad for mit arbejde, men jeg er det ikke mere, for det er ligemeget, hvor meget jeg strider og stræber, så går det hele til skatter, bunden opsparing, kontingenter, og hvad har man så ud af det? Jeg tror, man skal gøre sig klart, at det, den snedker gav udtryk for, er de tanker, der besjæler adskillige hundredtusinder jævne slidere i Danmark. Jeg tror også, man skal gøre sig klart, at virkningerne af denne skatteflåen er langt mere omfattende og langt mere dybtgående, end man i almindelighed regner med. Jeg vil tro, at et sådant fænomen som den store dumpeprocent ved mellemskoleprøven også kan sættes i forbindelse med den virkning, skatterne har på familiernes levestandard. Jeg ser ikke bort fra sammenklumpningen i skolerne, også den har sin indflydelse, men det er ganske givet, at når husmoderen tvinges ud af hjemmet, når de daglige diskussioner går om, hvorledes pengene skal fordeles, hvorledes de skal række til, er der ikke den balance og tryghed i hjemmet, som er nødvendig for, at børnene kan få tid at lære deres lektier og få den ro i sindet, som er nødvendig for at annamme det, man lærer i skolen.

Ja, skatteudskrivningen, skatteopkrævningen, er gået for vidt, den virker på en sådan måde, at alle, der kan se og høre og vil det, må erklære, at nu kan man ikke gå længere, nu må man standse med yderligere udplyndring.

Jeg ved ikke, hvad man i udvalget har drøftet i enkeltheder, men i mit parti som andre steder her i landet, har man naturligvis overvejet, om der ikke fandtes en mulighed for at ændre ved skatteskalaen, så de, der tjener de store penge, ikke mindst

på grund af oprustningen og krigsøkonomien, kommer til at betale noget mere til den politik, som de lukrerer på. Jeg kan ikke se, hvad der er sket i udvalget, men jeg ved, at for et par år, måske 3 år siden, stod det ærede medlem hr. Holger Eriksen under finanslovdebatten her på denne talerstol og gjorde opmærksom på, at man i Sverige og England i langt højere grad forstod at beskatte de store indkomster. Hvis der skal være nogen mening i det, burde man naturligvis arbejde for at få en sådan omlægning af beskattningen, at de med de små indtægter blev skånet for de store skattebyrder, og de, der tjente på andre menneskers slid og slæb, kom til at betale noget mere.

Jeg kan ikke se af udvalgets betænkning, om det overhovedet har drøftet dette spørgsmål, men det forekommer os at være en urimelighed, når man mener, at det, vi nåede frem til, jeg tror, det var i 1949, skal være det rette forhold i beskattningen mellem de store og de små indkomster. Vi fik dengang en lille regulering i skatteskalaen, der betød en lettelse for de små indtægter. Vi har fået en mindre lempelse i dag, men selve det principielle spørgsmål: hvor den store byrde af beskattningen skal lægges, har man ikke beskæftiget sig med. Mit parti har naturligvis på grund af omstændighederne ikke kunnet beskæftige sig med en sådan ændring i skalaen, at vi er i stand til at møde frem med et ændringsforslag ved anden behandling. Ingen beklager det mere end vi, men jeg tror, man vil forstå, at de omstændigheder, hvorunder vi arbejder, gør det meget vanskeligt, ja, næsten umuligt, for os at udarbejde sådanne ændringsforslag. Derfor ser vi os ikke i stand til at møde med ændringsforslag, der under hensyn til de samfundsforhold, vi har, kan lette skattebyrden for dem, der har de små indkomster, og lægge større byrder på dem, der har de store indkomster. At man kan det, viser tillægsindkomstskatten og værnescatten — det er blot et spørgsmål om, hvorvidt man vil gå den vej. Vil man vejen, finder man også nok på, hvorledes man kan betræde den, og hvordan man skal rydde hindringerne af vejen.

Vi har som sagt måttet indskrænke os til at stille et ændringsforslag, der omtrent er det samme som det, vi stillede til udskrivningsloven i fjor. Dengang var det også et ændringsforslag til § 1 og gik ud på, at stk. 4 i denne paragraf skulle have en anden affattelse. Stk. 4 går jo ud på at hæve fradragsbeløbene udover det, der er fastsat i skatteloven af 1922, men kun med et par hundrede kroner. Der er ligeledes sket en